

Prima instanță: Jud. Chișinău, sediul Centru (jud. I. Chirtoaca)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros)

Î N C H E I E R E

20 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător:

Svetlana Filincova

Judecători:

Dumitru Visternicean, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Cojocaru Ghenadii,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Cojocaru Ghenadii împotriva Societății Comerciale „Basconslux” Societate cu Răspundere Limitată, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la încasarea despăgubirilor,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 1 februarie 2018, prin care a fost respins apelul declarat de Cojocaru Ghenadii și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 24 iulie 2017,

c o n s t a t ă :

La 16 iunie 2016, Cojocaru Ghenadii s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Societatea Comercială „Basconslux” Societate cu Răspundere Limitată, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova privind încasarea despăgubirilor.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la data de 24 ianuarie 2014 a încheiat cu Cojocaru Tamara contractul de cesiune, potrivit căruia a devenit beneficiarul contractului nr.268 din 3 martie 2011 privind investirea capitalului în construcție, în temeiul căruia urma să fie construit un complex locativ în xxxxx și să i se transmită în proprietate apartamentul nr.xxxxx, cu suprafața de 87, 3 m², cu nr. cadastral xxxxx, dreptul de coproprietate, forțat și perpetuu, asupra părților și dependențelor comune ale imobilului și parcare subterană nr.11 pentru autoturism, cu suprafața de 22 m² din subsol.

Menționează că potrivit contractului din 3 martie 2011 părâtul urma să transmită bunul conform pct.3.2, însă l-a primit doar la 4 martie 2016, peste 2 ani de la data stipulată în contract, motiv pentru care în temeiul pct.4.1 lit. c) din contract solicită încasarea penalității în mărime de 1 744, 40 de Euro, pentru 180 zile și despăgubiri de întârziere în sumă de 691, 64 de Euro.

Explică reclamantul că deși nu era obligat să-l notifice pe pârât despre încălcarea termenului de executare, la data de 30 ianuarie 2015 a expediat o notificare în acest sens, iar prin răspunsul din 2 februarie 2015 a fost informat despre modificarea termenului de dare în exploatare de până în iunie 2015, însă nici acest termen nu a fost respectat.

În urma concretizării cerințelor solicită reclamantul încasarea din contul Societății Comerciale „Basconslux” Societate cu Răspundere Limitată a penalității în sumă de 1 774, 40 de Euro, despăgubiri de întârziere în mărime de 692, 64 de Euro și încasarea cheltuielilor de judecată în suma de 3 615 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 24 iulie 2017, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de Cojocaru Ghenadii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 1 februarie 2018, a fost respins apelul declarat de Cojocaru Ghenadii și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 24 iulie 2017.

La 14 martie 2018, Cojocaru Ghenadii a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 1 februarie 2018, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă.

În motivarea recursului a indicat că cu decizia instanței de apel nu este de acord, deoarece a fost adoptată cu încălcări esențiale și au fost aplicate eronat normele de drept material.

Menționează că instanțele de judecată nu au aplicat prevederile art. 732 și art.668 alin.(2) din Codul civil, deși urmau a fi aplicate.

Precizează că instanța de apel a ignorat dispozițiile art. 373 alin.(5) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor indicate în apel.

Consideră că hotărârile instanțelor inferioare sunt neîntemeiate și pasibile de a fi casate.

La 13 aprilie 2018, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților cererea de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La data de 25 aprilie 2018, Procuratura Republicii Moldova a depus referință, prin care a solicitat respingerea cererii de recurs ca fiind inadmisibilă.

Prin referința depusă la 27 aprilie 2018, Societatea Comercială „Basconslux” Societate cu Răspundere Limitată a solicitat ca recursul declarat să fie considerat inadmisibil.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa părților la 21 februarie 2018 (f.d.184), cât și faptul că la materialele cauzei lipsesc careva probe ce ar demonstra momentul comunicării acesteia, recursul declarat la data de 14 martie 2018, se consideră depus în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Cojocaru Ghenadii, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de Procedură Civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmers împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Cojocar Ghenadii nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Cojocar Ghenadii se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Svetlana Filincova

Judecători

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu